

tilhørende Tabeller vil findes aftrykt som Bilag Nr. 1.

Ved det herefter udarbejdede Revisionsforslag har man paa de fleste Punkter ment at kunne genoptage Bestemmelserne i Lov Nr. 125 af 4. Maj 1907 med de af Lov Nr. 46 af 26. Marts 1909 om en forandret Affattelse af §§ 8, 9 og 11 i Lov Nr. 125—1907 følgende Ændringer og Tilføjelser. Dog har man tillige i Forslagets §§ 3 og 4 optaget enkelte nye Forskrifter, der tilsigte, saa vidt gørligt, i selve Loven at fastslaa, hvad der formentlig fra alle Sider forudsattes at være Hjælpekassernes Hovedopgave: midlertidigt under Sygdom, Arbejdsløshed eller anden uforkyldt Nød at bringe Hjælp uden at skulle henvise den paagældende trængende til Fattigvæsenet.

I øvrigt henvises til de ved efterfølgende Paragraffer fremsatte Bemærkninger.

Til §§ 1—2.

Disse Bestemmelser svare til §§ 1 og 3 i Loven af 4. Maj 1907, medens denne Lovs § 2 om Overgang af Midler fra „de fattiges Kasse“ til Hjælpekassen er udgaaet som nu overflødig.

Til § 3.

Paragraffens første Punktum er uforandret overført fra § 4 i Loven af 1907. Det er herefter Hjælpekassens Opgave at støtte værdige trængende, som ikke nyde Fattigunderstøttelse, hvoraf følger, at fattigunderstøttede Personer ikke kunne overføres fra Fattigvæsenet til fremtidig Forsørgelse for Hjælpekassens Regning (jfr. Indenrigsministeriets Cirkulære Nr. 170 af 8. Juli 1912). Imidlertid maa man dog formene, at der er Grund til i saa Henseende at indrømme Lempelse for Enker og fraskilte Hustruer, saaledes at det udtrykkelig fastslaas, at den Manden inden Ægteskabets Ophør ved Død eller Skilsmisse ydede Fattighjælp ikke udelukker, at Hustruen som Enke eller fraskilt straks kan overgaa til Hjælpekassens Forsorg. Det maa vel antages, at Tilgangen af Enker til Hjælpekasserne kan blive væsentlig formindsket ved Gennemførelsen af det paany forelagte Lovforslag om Understøttelse bl. a. til Enkers Børn, men den i nærværende Paragraf foreslaaede Begunstigelse vil vedblivende have praktisk Betydning saavel for Enker uden Børn som for Enker med Børn i den Tid, der maatte hengaa, inden Underholdsbidrag til Børnene er fastsat. Naar man ikke under den ommeldte Bestemmelse har medtaget

forladte og fraseparerede Hustruer, er dette begrundet i, at disse i Trangstilfælde kunne modtage Fattigunderstøttelse uden derved at paadrage sig Fattighjælps Virkning, som alene vil indtræde for Manden, saaledes at der ikke synes at være Anledning til at give dem en særlig Adgang til Hjælpekassens Midler.

I Paragraffens 2det Stykke har man foreslaaet et udtrykkeligt Forbud imod, at Hjælpekassen yder Rejssehjælp til Personer, som ikke have Udsigt til paa Ankomststedet at finde tilstrækkeligt Udkomme. Det er forbudt Fattigkommunerne at yde saadan Hjælp (jfr. Indenrigsministeriets Cirkulære Nr. 226 af 30. November 1899), og et tilsvarende Forbud bør formentlig fastslaas for Hjælpekassernes Vedkommende. Adskillige forefaldne Tilfælde have nemlig vist, at Personer, som af Hjælpekassen ere bragte i Stand til at forlade deres Opholdssted, umiddelbart derefter ere faldne det offentlige til Byrde i en fremmed Kommune, til Skade for de paagældende selv og til megen Ulempe i det mellemkommunale Forhold.

Paragraffens 3die Stykke er overført uforandret fra den gældende Lovs § 4.

Til § 4.

Paragraffens 1ste Stykke er enslydende med den gældende Lovs § 5. Ved den i Paragraffens 2det Stykke foreslaaede nye Bestemmelse har man ønsket at drage et Skel mellem Hjælpekassens Omraade og den almindelige offentlige Forsørgelse. Det kan ikke anses forsvarligt, at der gennem Hjælpekassen uden Fattighjælps Virkning ydes Understøttelser i ubegrænset Tid og Omfang; herved svækkes Driften til Selvhjælp, den private Velgørenhed hæmmes, og Forsørgelsesudgifternes lovmæssige Fordeling forrykkes til Skade for Statskassen. Man har derfor bragt i Forslag, at Hjælpekassens Beføjelse til at understøtte samme Person begrænses til et Maksimalbeløb (180 Kr.) indenfor en vis Tidsperiode (18 Maaneder); naar denne Grænse er naaet, maa Hjælpekassens Bistand ophøre for længere Tid (1 Aar), hvilken Frist eventuelt maa regnes fra Udløbet af det Tidsrum, der omfattes af en forud udbetalt Understøttelse, f. Eks. til Husleje. Hvis den paagældende da ikke ved Selvhjælp eller privat Støtte er i Stand til at undvære det offentliges Understøttelse, maa det foreliggende Trangstilfælde rationelt henvises til det almindelige Forsørgelsesvæsen. — Fra den ommeldte Grundregel har man dog foreslaaet at undtage